

bevæget til ikke at optage en saadan Bestemmelse; men det er umiskjendeligt, at det ærebe Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds gaaer videre. Det, hvori hans Forslag væsentlig adskiller sig fra Lovforslaget, er i Principet; thi medens Lovforslaget jo dog gaaer ud fra, at Forbrydelsen er Gjenstand for offentlig Paatale, og at det er et Forhold, som det Offentlige naahængigt af, om Ægtefællen vil Paatale eller ikke, har Ret til at paatale, og at den uskyldige Ægtefælle kun ved Andragende kan faae den til at bortfalde, er det i det ærebe Medlems Forslag stillet saaledes, at det er opstillet som Princip, at det er Noget, som kun den vedkommende Ægtefælle selv har at paatale, og som det Offentlige ikke kan blande sig ind i uden under den Forudsætning, at det forlanges. Det er en vigtig Principforskiel; det er Modsætningen mellem Opfattelsen af Ægtefællens som Contract og Opfattelsen af det som en sædelig Forbindelse, som Staten har at vaage over; men det vil ogsaa medføre en vigtig practisk Forskiel, idet det ganske vist, naar man bestemmer, at Paatale kun finder Sted, naar den fornærmede Ægtefælle forlanger det, practisk væsentlig er det Samme som at sige, at dette Forhold er straffrit. Dernæst er der jo den Forskiel mellem det ærebe Medlems Forslag og Lovudkastet, at efter dette vil i Tilfælde af dobbelt Høer Ægtefællens Andragende om, at Paatale bortfalder, ikke kunne tages til Følge. Det ærebe Medlem ansøgte som en Betragtning, der skulde tale for hans Forslag, navnlig Hensynet til Ligheden for Loven, at man ikke straffer denne Forbrydelse, uden naar det er i den lavere Klasse.

Jeg troer ikke, det ærebe Medlem har saa ganske Ret, som han meente; men i ethvert Tilfælde er det Noget, der kan opfordre Administrationen til at overholde Bestemmelsen med større Kraft, hvilket ogsaa vil blive lettere muligt, naar Straffen som efter nærværende Udcast nedsettes, men det afgiver ingen Grund til at give efter for den Slaphed, der i saa Henseende er tilstede i Lovgivningen. Naar

det ærebe Medlem meente, at Hensynet til den uskyldige Ægtefælle skulde reifærdiggjøre en saadan Bestemmelse, saa kan jeg ikke indsee det. Der er vistnok taget alt det Hensyn til den uskyldige Ægtefælle, som der bør tages, naar Udcastet bliver staaende, og at gaae videre er vist ikke tilraadeligt. Det maa erindres, at dette ikke er det eneste Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle vil lide uskyldigt under en af den anden Ægtefælle begaaet Forbrydelse, det er egentlig allevegne Tilfældet; Forskjellen er kun den, at den uskyldige her tillige er Objectet for Forbrydelsen, men det releverer efter min Tankegang Intet. Jeg skal derfor bestemt udtale mig imod Ændringsforslaget under Nr. 78 saavel som imod det under Nr. 82. Forøvrigt kan jeg i alt Væsentligt henholde mig til den ærebe foregaaende Taler. Kun skal jeg med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 96 foruden det, som allerede af ham er blevet anført derimod, bemærke, at vi maae erindre som et Moment, der her i høi Grad kan komme i Betragtning, at den Anklagebe er her forsaavidt værre stillet end ved andre Overtrædelser. Imedens det ellers er Reglen, at det Offentlige skal samle Beviserne imod Vedkommende, og at han, naar han tilveiebringer nogen Sandsynlighed for sin Uskyldighed, slipper fri for Straf, saa vil det derimod stille sig ved denne Forseelse, paa Grund af dens private Character, saaledes, at han, selv om han tilveiebringer en høi Grad af Sandsynlighed for sin Bestylnings Rigtighed, dog vil blive straffet, og det kan i mange Tilfælde stille sig saaledes, at man har den fuldeste moraliske Overbeviisning om Bestylnings Rigtighed, men desuagtet maa dømme ham, fordi et fuldt Beviis af ham ikke er tilveiebragt. Det er en Betragtning, der ikke ganske maa oversees, og det er en Betragtning, der ogsaa gjør, at man dog skal være noget varsom med at lade Bødestrafpen bortfalde og indføre en saa overordentlig Forhøielse, som her tilsigtes, i Straffen for Injurier. Udcastet har allerede, som det er blevet paaviist af den foregaaende ærebe Taler,